Joan Auladell i Serrabogunyà

L'ORGUE DEL MONESTIR DE SANT CUGAT

Segle XVI - Segle XXI

Amb l'edició
d'aquest fascicle

FUNDACIÓ
Caixa de Sabadell

Col.labora a la festa
de la restauració
de l'orgue
del Monestir de
Sant Cugat

Edita:
Parròquia de St. Pere Octavià

Patrocinat per:
Fundació Caixa Sabadell

Impressió: Gràfiques Arís, s.l.

Fotografia de Portada: Jordi Fonolledas

3 de març del 2000, diada de Sant Medir

L'ORGUE DEL MONESTIR

El monestir benedictí de Sant Cugat del Vallès ha estat **un dels centres musicals més notables del país,** equiparable tan sols amb el de Santa Maria de Ripoll. Ho demostren els preciosos llibres litúrgics i de cant, segles XI al XIII, avui conservats en l'Arxiu de la Corona d'Aragó, estudiats i divulgats per l'eminent musicòleg Higini Anglès, o l'obra singular del monjo Pere Ferrer († 1231), compositor de «versos, tractats, ritmes i proses».

Ja en aquell temps es **devia disposar de l'instrument idoni** adequat, l'«organum», orgue, que seria de més anomenada que no pas el que posseïa el petit monestir de Sant Benet de Bages, de l'any 972, mencionat per la documentació medieval.

L'instrument que ens ha arribat té uns inicis o precedents posteriors a aquella apartada i esplendorosa època. D'acord amb els actuals coneixements podríem situar-los en les acaballes del segle XV i primer quart del segle XVI.

El 29 de setembre de l'any 1499, els monjos santcugatencs signaren capítols notarials amb Ermenter Brocà, de Barcelona , "magister organum", per a la construcció d'un orgue. Novament, en 1523 i 1526, el Prior del monestir contractà la reparació o reconstrucció amb el "mestre d'orguens" barceloní Miquel Cerdanya.

Era aquest un notable i conegut orguener, i així mateix "verguer" (funcionari de verga o bastó) dels consellers de la Ciutat, autor o reconstructor dels orgues de les Jerònimes de Barcelona (1510), dels Franciscans de Palma de Mallorca (1529), dels temples parroquials de Bàscara (1519), Terrassa (1520) i posteriorment, els de Puigcerdà (1531), Sant Vicenç de Sarrià (1534) i de Mataró (1536).

Les obres d'instal·lació en el parament lateral superior del temple, immediat al campanar, havien

de causar el truncament i parcial desaparició d'una pintura mural al fresc, d'estil romànic bàrbar i tardà (segona meitat del s. XIII) que ornava la paret gòtica. Representava, sembla, una teoria de serafins portant candelers, arrenglerats l'un al costat de l'altre, en processó o sèrie d'uns quatre metres d'extensió per una alçada d'uns setanta centímetres que aparenten haver amidat, de cos sencer, aquestes figures seràfiques. Actualment se'n conserven –o conservaven fa poc– tan solament dos fragments ocultats per la barana o empit de la tribuna que sosté l'orgue.

Creiem que **la caixa esculturada actual** és, efectivament, l'obrada en aquelles primeres dècades del segle XVI. El tema plàstic de les carteles retallades i rutllades, les corones i garlandes de fulles, flors i fruits, els «putti» joganers, petits nens despullats, els clípeus amb bustos vistos hedonísticament, els detalls en motllures i capitells són –com ha destacat Cirici (1979)– novetats renaixentistes a la italiana que, barrejades amb el goticisme, entraren al nostre país en aquella època. La magnífica, exuberant, decoració de l'orgue major de la catedral de Tarragona, deguda a Pere Ostres i Jeroni Xanxo, és, evidentment, posterior (1562-1566).

Ens han previngut **els noms d'alguns músics** organistes o "mestres de la capella" Pere Armedia (1605), Damià Usach (1652), Lluís Molins (1666), Jaume Torras (1670), Pere Carreres (1696-1701), Josep Ràfols (1709-1767), Josep Arderiu (+1792), Magí Ràfols (1771-+1801), Pau Obradors (1801), Ignasi Roca (1802-1807), Pau Marsal, pvre., de Terrassa, destacat compositor i executant (1803-1811), Ignasi Roca (1820-1824). En aquest darrers temps en coexistien dos, un primer i un segon organista.

Eren contractats pels monjos reunits en Capítol, previ examen de comprovació de la seva habilitat i certificat d'admissió. Havien de ser solters i tenien residència en el Monestir. Ultra l'acompanyament dels cants conventuals i de les solemnitats litúrgiques, havien d'ensenyar els escolans i participaven en els enterraments, novenes i caps d'any que se celebraven

en el temple. En les quatre festes anyals més notables –Sant Benet, Corpus i vuitada, Sant Cugat– es cantava Ofici «ab música de tres violins y viola a lo menos, y las veus necessàrias»; l'organista n'era l'encarregat del compliment i percebia, any 1803, «tres duros en plata per quiscuna funció».

El càrrec era considerat una de les «Mongies» equiparables als «Oficis» monacals; per aquesta raó, el 1751, a petició de l'Organista, li fou concedit «que el metge del Monestir tenia l'obligació de visitar-lo a ell i a tota sa família».

En l'hivern del 1622 les fortes pluges causaren danys al campanar, resultant-ne perjudicat l'orgue, -"lo orga"-, "per la tanta aygua cau".

En l'any 1723 necessità de neteja, millora i recomposició; «necessita d'espolsarse i acomodarse». L'orguener –«orguer»– «que lo està composant, hi posa el **registre de la corneta**, **llagut** i **clarins**, però queda imperfecta». Es resolgué fer els corns nous «perquè els que hi ha són podrits i foradats»; afegir-hi algunes flautes de fusta i arreglar-ne algunes de podrides i dolentes, fer una manxa nova i remendar-les totes. «El flautat de fusta és lo més armoniós».

Efectuà les proves i comprovacions Josep Elias, organista de Sant Just de Barcelona, «grandíssim home», valorat avui dia com el millor del seu temps en l'especialitat. El cost global fou de l'ordre de cent lliures, xifra que va ser contrastada amb les soles disset dobles que costà la darrera vegada que s'havia espolsat «no fentse altra cosa».

«**Órgano grande, de buena hechura y voces**», el consideraven els monjos de mitjà segle XVIII.

A l'estiu del 1771, per l'agost, va presentar-se un orguener, soldat de cavalleria del Regiment del Príncep, oferint-se per a "componder y afinar lo orga"; comptava amb la recomanació de l'organista Magí Ràfols i d'algun membre de la Comunitat. El 10 de setembre, el soldat organer, Joan Cabezas, havia acabat el treball a plena satisfacció pel mòdic preu de 36 lliures. El Capítol no tan solament el gratificà, sinó

que s'animà en ampliar els treballs afegint-hi **dos registres nous**, l'un de «**cañetilla**» i l'altre «**de llengüeta**» o bé un registre sol de «**trompetes reals**». El 25 de novembre, els dos registres nous estaven ja col·locats.

Segons el dictamen del rvnt. Pau Vila, organista de Sant Jaume de Barcelona, en cas que fossin detectats alguns defectes o descuits per part de l'orguener, aquest s'oferia **fer un altre registre de «dolzainas»** per unes 40 lliures, la meitat del valor real; faria també el necessari teclat nou de l'orgue gran per unes 25 lliures, la meitat del just valor, quantitats a percebre després de comprovació. S'oferia, endemés, en suplir i compondre el registre de "trompetes reals" si en el decurs de dos mesos de tocar-se no s'hagués trobat millora, en el qual cas s'obligava de recompondre les flautes necessàries. L'equipament del registre de «dolsaynes» i el teclat fou aprovat pel Capítol i realitzat.

Posteriorment, en 1802, per a **l'afinació periòdica** de l'instrument, els monjos procediren a aconductar-se amb un orguener forà que havia de realitzar-ho dues vegades l'any.

La comunitat disposava, endemés, d'un «orguenet portàtil». El prestaven a la Parròquia de Sant Pere Octavià a petició dels Administradors, per a solemnitzar les festivitats com ara Sant Medir, el 3 de març, i "per lo segon dia de la festa de la Germandat", abril de 1802 i 1804.

L'abat Montero, restaurador i embellidor del temple, dotà així mateix l'orgue després d'examinada i comprovada la seguretat per «personas peritas» (1806). **Regalà un contrabaix al Capítol**, que fou guardat en l'habitació de l'organista. La festivitat de Santa Cecília fou celebrada per «los aficionats a la Música» amb honres al matí, Salve a la tarda i completes «ab Música» a la nit. El segon organista, Ignasi Roca, fou distingit i recompensat «per la fidelitat ab que ha servit sempre al Sr. Abat» (maig 1807).

Entre els més notables no podem oblidar **Josep Ràfols**, de tan llarga actuació, **cinquanta-vuit anys al servei de l'instrument**. Era nat a Castellterçol el 1692 i ja de ben jove, als disset anys, fou admès per la comunitat. Residia en el Monestir i a més de l'orgue cuidà del rellotge del campanar, actuava sovint com a testimoni en actes o transaccions i arribà a ser arxiver del ric Arxiu patrimonial, complidor d'un utilíssim «Índex» de les escriptures del Cartulari (ACA, Ms. 3803). Contragué matrimoni amb Josefa Bosch i, en segones, amb Paula Vilaseca, vídua Font.

Expirà el 10 de maig del 1767 «ab moltíssima devoció y resignació» essent soterrat en el mateix Monestir amb assistència de l'Abat, Capítol i domer. La data del traspàs fou consignada en l'Obituari monacal per a constància i perpètua commemoració, «magister organi huius monasteri»; com ho fou, també, la del seu fill, Magí, que l'havia de succeïr en el càrrec. Plàcid Ràfols, el darrer de la nissaga, convers o sagristà menor de la comunitat, va ser l'únic llec present en el moment de l'exclaustració (1835).

El nét Josep Forns i Ràfols, «peller» o sastre de la Vila, expressà en les darreres voluntats, any 1831, els sentiments afectius i musicals familiars. Disposava «que el Capítol permeti assistir a mon funeral a dos Escolans de cada Cor de dedit monastir, no com a escolans sinó com a particulars, vestits ab Capot, per ajudar a cantar los Oficis com se acostuman cantar en los Aniversaris majors de dit Real monastir».

Convertida l'església monacal en temple parroquial, any 1833, l'orgue continuà essent un element primordial en les excel·lències del culte i la seva conservació i manteniment un **motiu constant de preocupació per als rectors**. Els «Llibres d'Obra» registren les quantitats destinades a l'organista, a millores, reparacions o afinacions. En 1847, «per lo Organista» 4 lliures, 10 sous ; en 1856, «per colocar la cadireta al Organ», 9 lliures, 7 sous 6 diners; en 1865, «al Organista per tocar totas las festas del any, 292 rals i al campaner, de ascombrar i manchà al orga, 160 rals»; etc.

La breu descripció de la Vila i Monestir publicada per Pasqual Madoz en el seu notable «Diccionario Geográfico», any 1847, fa esment de l'orgue, «**aunque antiguo, bastante bueno**».

El publicista Martí i Cantó, eclesiàstic, que havia estat vicari de la parròquia, és quelcom més explícit (1856):

> *Se conserva todavía un órgano de muy buena construcción, si bien que maleado por el necesario deservido en que le dejó la ausencia de sus dueños (exclaustrados).*

Puiggarí (1862), acadèmic i historiador de l'art, es **lamentava de l'endèmica i general deixadesa** per manca de recursos de l'Administració:

> *El coro, el órgano, ... todo adolece de igual incúria. Qué otra cosa puede esperarse de la ignorancia o poco celo, de ese punible olvido en que se tienen nuestros monumentos y sobre todo de la absoluta falta de recursos con que atender siquiera a sus reparaciones más perentorias.*

En els anys 1856-1859 **l'organista era Josep Segura, de Cervera**, avantatjat deixeble del pare Jacint Boada (1818-1828) a l'escolania de Montserrat, on havia estat company d'estudis del cèlebre Saldoni. En 1877 ho era el músic i mestre de minyons **santcugatenc Gumersind Auladell i Trabal**, que formà un estol de deixebles. Josep Borrell i Boldú, "Pepet Sastre", en fou fins el 1901; Joan San i Vilaseca, el «Noi de l'Estanc»; l'Alfons Magrans, fundador de «l'Orfeó de Sant Medir» (1907) i director del «Chorus Angelicus»; Domènec Oristrell, director de «l'Orfeó dels pomells de Joventut» (1922); Francesc Vila i Trabal... S'havia donat la feliç circumstància d'haver-hi al front de la parròquia **rectors experts** en l'art musical o ells mateixos practicants instrumentals: els mossens Marià Baltà (1844-1854), Antoni Rigual (1857-1869) i Andreu Domènech (1907-1912), regent o vicari de Pau Terradellas.

Antoni Rigual –que tocava el contrabaix– **ensenyà música i solfeig a bon nombre d'infants** i escolans valent-se de l'orgue. I fixà, vers el 1868, les obligacions i atribucions de l'organista, càrrec «en propietat exclusiva»: tocar en les Pasqües de Resurrecció, Pentecosta, Nadal, Assumpció de la Verge i Corpus, per Sant Pere i Sant Joan i demés principals; donar ensenyament gratuït als nens de l'Escolania; fora dels dies expressats podria prendre part en les funcions foranes de l'Orquestra dels deixebles; en les funcions de cant tindria retribució a part, ... «Para la recomposición del órgano, fuelles y demás, como en todos los tiempos, el soplador correrá a cargo del Ayuntamiento o de la Iglesia».

El 1901, «la magnífica orgue» deixà de sonar. La reparació, valorada per l'acreditat orguener Francesco Tepatti –instal·lat al carrer de l'Estrella, 58, de Gràcia i constructor de l'orgue pe la parròquia de Santa Eulàlia de Berga (1896) d'excepcionals condicions, en substitució del cremat en la darrera guerra carlina– importaria no menys de 12.000 pessetes. El rector ho anunciava als feligresos junt amb les moltes d'altres coses que mancaven d'arreglar: «Procurem tots fernos dignes del temple que tenim y joyas que guardem».

Tot i amb això, les úniques mencions de caràcter descriptiu que coneixem, subjectives i superficials, corresponen a aquest moment:

> *Assobre de la capella de la Pietat ne surt l'orgue amb una volada d'aprop de dos metres. Se diu si fou construit pels mateixos monjos. Els tres costats estan plens d'una finíssima i complicada esculptura. S'hi compten sobre unes vuitanta bocines. Preciós orgue de l'època de què data. (Farreras, 1904).*

> *En el órgano se cuentan cerca de cien registros. Parece ser construído por los mismos monjes. (Comas, 1906).*

> *Inmenso órgano, adornado de hermosas esculturas barrocas. (Barraquer, 1906).*

> *Barroch, però de bon gust. (Peray, 1907, 1931).*

El 1907, en els Jocs Florals convocats en el claustre, el secretari mossèn Ramon Garriga hi feia al·lusió amb poètica i figurada semblança:

> *«Dins l'orga muda y esgabellada fan niu les òlives y les rates-pennades».*

La recomposició la pogué dur a terme mossèn Andreu Domènech en finalitzar les obres de restauració definitiva del temple empreses pel Bisbat: un «fuster organer» auxiliat per un paleta hi treballaren en la setmana del 19 al 25 de març de 1911. Això fou possible, **mercès a la generosa aportació pagesa**, que **hi destinà una part de la col·lecta del blat**, agost del 1911; el campaner cuidà de percebre les **almoines** dels que no en cultivaren, **dels menestrals** i **dels** «**Senyors** que'ns honran venint a passar l'estiu».

Les dades documentals precedents han estat confirmades per **l'experiència personal d'en Cisco Vila i Trabal**, segons recullen l'Eugeni Canas (1980) i en Xavier Azqueta (1959):

> *L'orgue restà silenciosa uns deu anys, fins que en temps de mossèn Andreu Domènech es decidiren a reparar-la. Se n'encarregà l'Estadella, de Barcelona. Per pagar-ne les factures en Pere Llunell, que era el sagristà, en temps de batre anà amb un sac a trobar els pagesos que havien segat; i qui li donava un quartà de blat, qui li en donava un mesuró...*
>
> *La gent ajudà d'aquesta manera a que l'orgue sonés de nou, potser més bé que mai. (Canas).*

La versió que en dóna l'Azqueta puntualitza d'haver estat construït en l'any 1908 i que l'orgue que deixaren els monjos «era més senzill».

Per les anotacions del «Llibre d'obra» es dedueix que la reparació i afinació del complex, monumental instrument deuria prosseguir fins el anys 1913-1918. Caldria un estudi tècnic i estilístic de l'aparell i de la part arquitectònica per a detectar el real abast de l'actuació. Possiblement es limità als elements essencials, teclats i registres del pupitre de comandament o cadireta, pedals, secrets, tuberia i manxes, respectant bona part de l'obra anterior singularment l'escultòrica. En el Palau Rectoral es conserva una peça de fusta, identificada com la primitiva **cadireta de l'orgue**, renovada en aquest moment o bé en l'actuació del 1856.

Gaietà Estadella i Solé (1877-1944), orguener barceloní, deixeble d'Aquilino Amezúa, aconseguí notables perfeccionaments constructius. A més de constructor del renovat orgue de Sant Cugat del Vallès, ho fou d'altres excel·lents en el país i la Península: Sant Pere de les Puel·les, parròquia de Sant Àngel Custodi, santuari del Cor de Maria, a Barcelona: el de Santa Maria de Mataró (del 1927, renovat per Lhöte i Blancafort el 1974), Sant Andreu de Llavaneres, Tàrrega, Santa Maria de Vilafranca del Penedès (muntat per M. Aventin i Vidal), etc. En la seva orgueneria aprengueren l'ofici uns quants orgueners entre els quals Aventin i Lluís Camps.

Lluïnt restauració tant el temple com l'orgue, els **«Amics de l'Art Litúrgic» convocaren ací, el 4 d'octubre del 1923, la gran Festa Inaugural de l'entitat**. Més de dues mil persones arribades d'arreu i bon nombre de destacades personalitats –Moragues, Valls i Taberner, Vallès i Pujals, Puig i Cadafalch, etc.–; el temple ornat exteriorment i interiorment amb gran cura: tapissos de l'Aymat, antependi de Marco, la nostra gran creu processional gòtica d'argent, calze de Sunyer, ... L'acte litúrgic s'inicià amb el cant de "Tertia" per una massa de sis-cents cantors i processó pels claustres amb l'himne «Lucis Creator». Solemne ofici celebrat pel Dr. Llovera –per sobtada malaltia de l'abat Marcet– i els canonges Gasia i Cardó, amb la «Fons Bonitatis» dirigida pel pare Sunyol, cor sacerdotal, l'immens estol de fidels i un petit cor d'una setantena de seleccionats gregorianistes que alternaven amb trenta escolans. L'orgue a mans de mossèn Baldelló, Homilia pel Dr. Carreras.

«De tal faisó –en comentari d'un qualificat espe-

cialista–, la «Fons Bonitatis» assolí la seva típica grandesa i solemnitat que potser mai s'havia pogut assaborir tan perfectament».

Mesos després, el 15 de Juliol, repetien la gratíssima vivència «l'Acadèmia Catòlica» de Sabadell, «l'Orfeó de Sabadell», Scholae Cantorum de Sabadell i de Mollerusa, i amics de la Lliga Espiritual de Montserrat amb **una nova Diada Litúrgica** dirigida per mossèn Batlle, Barcelona, Josep Clapés, Sabadell i mossèn Boixader, Mollerusa. A l'orgue el reverent Josep Muset, director de l'Schola sabadellenca.

En la postguerra, el 1939 mateix, va haver de ser reparat de nou. Poc després, encara en aquells anys difícils, en 1943, la penosa manipulació de la manxa va ser substituïda per l'accionament i comanament per **ventilador elèctric**. «Apenas hay una parroquia que pueda disponer de un órgano y celebrar las Solemnidades con el esplendor de nuestra iglesia» –manifestava mossèn Antoni Griera–; «debido a la incuria y a la acción de los años se han producido ciertos desperfectos en los fuelles que reclaman una reparación cuyo coste no será inferior a 5.000 pesetas». La llista de donatius (de devots, «amantes de la música», músics, etc.) va cloure's el mes de novembre amb una aportació global de 3.966 pessetes.

Hi actuaran d'ara endavant, en les solemnitats religioses, **els músics organistes** Francesc Vila, el polivalent «Bal», en Josep Clapés, de Sabadell, gregorianista, revitalitzador de la «Scola Cantorum», l'Antoni Pomés, format a Montserrat, el nostre Xavier Azqueta i Magrans, fundador de «l'Orfeó de Sant Cugat», etc.

Ocasionalment **s'hi donaren audicions de música coral o d'instrument solista**. El 21 de novembre del 1954, Festivitat de Santa Cecília, les agrupacions locals «La Lira», «La Unió» i «l'Orfeó de Sant Cugat», conjuntament amb «l'Orfeó Lluís Millet» de Barcelona hi celebraren la festa de la patrona de la música. El mestre Joan Tomàs i el seu Orfeó barceloní oferiren una selecta audició de repertori religiós; i l'organista Antoni Pomés diverses obres a l'orgue presentades i comentades pel mestre Tomàs.

A partir del 1958 i durant uns anys la "Scola Cantorum del col·legi Màxim Sant Francesc de Borja" i "l'Orfeó de Sant Cugat" presentaven **per Setmana Santa concerts de música religiosa** adient amb acompanyament a l'orgue del pare Gálvez, S.J. o en actuació solista del mestre Josep Borau: obres de Palestrina, Victoria, de Lassus, Ravanello, Bach, Goicoechea, Otaño i Gelineau.

En anys recents, la conservació i periòdica afinació del complex instrument ha estat confiada a Lluís Camps i Brasó, de Barcelona, Gràcia, veterà i experimentat restaurador i fabricant que havia après l'ofici amb el seu pare i treballant a Casa Estadella.

En l'actualitat, enllestides les obres empreses per la Generalitat per a la consolidació definitiva de l'església monacal, es procedirà a la imprescindible neteja i revisió per a posar novament en ús el preciat instrument. **Mercès a la generosa aportació d'un «sponsor» ha estat signat contracte de reparació de l'històric i monumental orgue** amb un dels millors orgueners el país, l'expert alemany Gerhard Grenzig, resident al Papiol, autor entre d'altres obres de la restauració de l'orgue barroc, s. XVII, de Sitges (1982-1984).

Un afortunat eslògan afirma que «Sant Cugat és poble d'artistes», sobreentenent com a tals els artistes plàstics o pintors. Cal tenir en compte, però, que històricament l'afecció predilecta dels santcugatencs no ha estat pas la pintura sinó la música, coral o instrumental. En bona part, fruit de la secular presència i acció didàctica en la nostra «catedral del Vallès» del més noble, del **rei dels instruments: l'orgue.**

Joan Auladell i Serrabogunyà

Maig, 1997.

Joan Auladell i Serrabogunyà

Neix a Sant Cugat del Vallès el 1919. Els seus estudis de primària els feu amb el mestre Càndid Azqueta i els de secundària a La Salle de Bonanova. El 1944 obtenia el títol de llicenciat en química per la Universitat de Barcelona. Acabat els estudis fou un dels artífexs del rellançament cultural de la població. Va ser membre de la Comissió Abat Oliva, redactor de Guia, cofundador de l'Orfeó, president de La Unió. La seva dèria pel coneixement de la història de la vila el va abocar a la recerca i a contactar amb altres estudiosos de la comarca. Entre 1949 i 1954 publica 18 articles de caire històric a la revista local Guia. Després, la seva feina professional el portà a viure a Barcelona, però ell es defineix irònicament com "un santcugatenc que dorm a Barcelona". La seva important tasca de recerca històrica es tradueix en més de cinquanta estudis, alguns d'ells inèdits. Destaquen els treballs monogràfics sobre temes específics, com el present sobre l'orgue del monestir. El 1997 l'Ajuntament, en reconeixement a tasca portada a terme al llarg de la seva vida, investigant divulgant el passat de la població, li atorga el premi "Santcugatenc de l'any", moment que recull la fotografia.

Domènec Miquel i Serra

RESSENYA I AUGURI

Quan es prepara l'edició d'aquesta monografia, el seu autor –a qui la ciutat i la parròquia deuen tant– està molt delicat de salut i és present en el pensament dels amics i en la pregària dels cristians.

El treball del Sr. Auladell sobre l'orgue redactat a l'any 1997, acaba amb la notícia de l'etapa de restauració que avui donem per acabada.

Vet aquí la ressenya dels treballs que, dirigits per l'arquitecte Simon Platt, varen començar el 25 de gener de l'any 1999, després de dos anys de reflexió.

ACTUACIÓ EN EL MOBLE DELS SEGLES XV-XVI

Desinsectació i restauració de la «**caixa de l'orgue**», remodelació i restauració de la **tribuna, l'enteixinat** i el recobriment de la nova **biga de suport**. Els treballs confiats al taller de conservació i restauració d'obres d'art i antiguitats «Ciutat Vella» de Barcelona que dirigeixen Cristina Thió i Marta Vilà, van ser realitzats per Antonio Crespo, Carlota Cornet i Enrique Garrido, amb l'assessorament d'Enric Pujol i Espinosa de losMonteros,pel que fa a la fusteria i per Cristina Caballero i Pau Rosell pel que fa al tenyit de la fusta.

El suport de constructor el va donar "Construcciones y servicios Emilio González" de la Floresta que també va proporcionar les encavallades juntament amb «Construccions i Utillatges s.l.» de Vic.

Les conduccions elèctriques i la il·luminació van estar al càrrec de Jaume Barnils de St. Cugat i la comunicació electrònica de "Rocafer" de Barcelona i «Milar-Tobella» de St. Cugat en mans de Nico Villar.

*El cost final d'aquestes actuacions s'eleva a 11.003.142,- pta que ha de finançar **la parròquia** a través de donatius

ACTUACIÓ EN L'INSTRUMENT DE PRINCIPIS DEL SEGLE XX

Reestructuració, restauració i ampliació en un registre de **l'orgue** «Estadella», creació i col·locació dels **tubs de façana**, construcció de la façana de la **cadereta**, obertura d'un **nou accés** a la consola, construcció d'una **nova marxa** de vent i subministrament d 'un nou **motor silenciós** Aquests treballs es varen confiar a «Gerhard Grenzing s.a. De Papiol i foren realitzats per Marcus Stahl, Mario Damio, Michael Geigant, i Jaume Ferrer

*El cost final d'aquestes actuacions s'eleva a 9.300.000,- pta que han estat finançades per **Lucas Diesel Systems.**

ACTUACIÓ EN LA INFRAESTRUCTURA: MURS ROMÀNICS I SUPORT DE L'ORGUE

Cosit i reompliment dels murs de la base de la torre del campanar. Aquesta operació es va confiar a l'empresa «Mecánica del suelo Losan s.a.» i la van realitzar José Mª Sanz i Juan Manuel Muñoz.

Consolidació de la **plataforma de suport** de l'orgue amb substitució de part de les **bigues** i del **contrapés**. L'empresa es va confiar a «Construcciones y Servicios Emilio González» de la Floresta i va ser realitzada per José González, Rafael Blázquez, Manolo Espinosa, Juan Villena, Juan Arcos, Reduan Idrisi i Jesús Cruz. Els treballs de serralleria es van confiar al «taller de cerrajería Gallego-González» de St. Cugat i van ser realitzats per Miquel Gallego i Antoni González

La direcció tècnica d'aquesta actuació la Direcció General del Patrimoni Cultural la va confiar als arquitectes Alfred Pastor i Mongrell i Esther Colls i Rissech que van comptar amb l'assessorament del Dr. Fructuós Manyà i Reixach catedràtic de construcció de la U.P.C.

*El cost d'aquestes actuacions s'eleva a 3.440.791,- pta que han estat finançades per la **Generalitat de Catalunya.**

El nostre reconeixement als santcugatencs que els anys 1986 i 1989 varen treballar per desvetllar el somni de retornar al monestir l'orgue grandiós que havia tingut.

El nostre reconoixement a l'empresa Lucas Diesel Systems que al 1996, essent rector de la parròquia Mn. Pere Vivó i Gili i alcalde de la ciutat el Sr. Joan Aymerich i Aroca, els va oferir un ajut substancial per a la restauració de l'orgue.

A la Generalitat de Catalunya pel recolzament tècnic i econòmic que ha posat al servei de la consolidació de la base que dóna suport a aquest bellíssim patrimoni.

A qui alleuja el préstec que la parròquia va haver de fer per evitar que la restauració quedés paralitzada l'estiu passat.

Als feligresos i amics que d'una o altra forma cooperen en la recuperació del nostre patrimoni i el salvaguarden per a les futures generacions.

I la nostra gratitut, naturalment, al P. Grabiel Bayès i Turull s.j. que, quan va ser administrador parroquial, va donar l'**empenta definitiva** al projecte que un servidor he tingut el privilegi d'encaminar amb l'intent d'harmonitzar el que és desitjable i el que és possible.

En aquests darrers quatre anys, s'han conjuntat moltes i molt generoses voluntats per tal de restaurar el moble clàssic i l'instrument romàntic arrecerats dins de la torre romànica que descansa sobre el «castrum» romà flanquejat pel cimbori gòtic i les capelles barroques... Aquí la memòria dels temps passats i les tècniques més modernes s'hamonitzen amb l'únic intent d'elevar l'esperit, fins a fer –si la fe ens acompanya– que la lloança de l'Altíssim pugi com l'encens.

Que la benedicció del Sr. Arquebisbe, al capvespre de la festa de St. Medir, consolidi aquesta voluntat.

Blai Blanquer i Cutrina pvre
rector de St. Pere D'Octavià.
Festa de St. Medir del 2000, any jubilar